

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie oskarżonego **K.D.**

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 3 sierpnia 2023 r. w przedmiocie zażalenia oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22, o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania,

p o s t a n o w i ł:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22, uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt X Ka 461/20, który to wyrok w odniesieniu do K.D. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 19 grudnia 2019 r.

Sąd I instancji skazał K.D.:

a) za przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt X);

b) za występki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. i za co na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt XI);

c) za ciąg przestępstw wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności (pkt XII);

d) za ciąg przestępstw wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt XIII);

e) za ciąg przestępstw wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt XIV);

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w wersji obowiązującej do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd orzekł wobec oskarżonego K.D. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, na poczet której, na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k., zaliczył okres tymczasowego aresztowania tego oskarżonego od 4 grudnia 2014 r. do 15 lutego 2016 r. (pkt XV i XVI);

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 listopada 2021 r., w sprawie X Ka 461/20, zmienił zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji wobec oskarżonego K.D. w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczoną w punkcie XV wyroku karę łączną pozbawienia wolności i uchylił punkt XVI wyroku;
2. uniewinnił oskarżonego od czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. przypisanego w punkcie XI wyroku;
3. co do ciągu przestępstw przypisanego w punkcie XII wyroku Sąd dokonał ponownego jego opisu, przyjął, że oskarżony uczynił z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu, dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., zakwalifikował ciąg przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k. - i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 30 zł, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści

majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa w wysokości 525.000 zł;

4. w zakresie ciągu przestępstw przypisanego w punkcie XIII wyroku Sąd dokonał na nowo jego opisu i przyjął, że oskarżony uczynił z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu, dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., zakwalifikował ciąg przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. - i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 30 zł, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa w wysokości 24.000 zł;
5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywien, Sąd orzekł wobec oskarżonego K.D. kary łączne - 10 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 30 zł, a na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 4 grudnia 2014 r. do 15 lutego 2016 r. (ppkt f-g);

W pozostałym zakresie Sąd odwoławczy utrzymał wyrok w mocy.

Na rozprawie w dniu 28 czerwca 2023 r., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 538 § 2 w zw. z art. 258 § 2 k.p.k., zastosował w stosunku do K.D. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Sąd Najwyższy stwierdził, że zebrany materiał dowodowy uzasadnia duże prawdopodobieństwo, iż m.in. oskarżony K.D. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, na co wskazują dowody zgromadzone w toku postępowania karnego, omówione w uzasadnieniu nieprawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji, co zdaniem Sądu Najwyższego spełnia przesłankę określoną w art. 249 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy stwierdził nadto, że oskarżonemu wymierzono za przypisane mu

przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii łączną karę 10 lat pozbawienia wolności. W tej sytuacji potrzeba zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego znajduje uzasadnienie w przesłankach przewidzianych w art. 258 § 2 k.p.k. Istnieje bowiem konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w związku z grożącą oskarżonemu surową karą, której perspektywa odbycia mogłaby skłonić go do podjęcia bezprawnych działań zmierzających do utrudniania właściwego i bez zakłóceń przebiegu postępowania.

Na postanowienie Sądu Najwyższego zażalenie złożył oskarżony zarzucając, że stosowanie tymczasowego aresztu nie było konieczne z uwagi na fakt, że odbył on już 2 i pół roku z orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaś uwzględnione przez Sąd Najwyższy zarzuty kasacyjne, które spowodowały konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego, są tej natury, że w ponownym postępowaniu powinien zapaść korzystniejszy dla oskarżonego wyrok.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania. Postanowieniem z dnia 17 lipca 2023 r., sygn akt II KZ 47/23, Sąd Najwyższy rozpoznał już zażalenie obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22, o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, utrzymując zaskarżone orzeczenie w mocy. Zarzuty przedstawione w zażaleniu obrońcy w pełni pokrywają się z tymi, które zawiera osobiste zażalenie oskarżonego.

Należy podzielić pogląd, zgodnie z którym niedopuszczalne jest rozpoznanie zażalenia, wniesionego przez oskarżonego na postanowienie, które już się uprawomocniło na skutek rozpoznania zażalenia obrońcy tego oskarżonego, w sytuacji, gdy zażalenie wniesione przez oskarżonego nie zawiera nowych i innych zarzutów niż te, które były już przedmiotem wcześniejszego rozpoznania (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I KZP 31/03, OSNKW 2003, z. 11-12, poz. 95; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2023 r., II KZ 22/23). W sprawie niniejszej zachodzi taka właśnie sytuacja, bowiem zarzuty sformułowane przez oskarżonego w pełni pokrywają się z tymi, które zawarte były w zażaleniu wniesionym przez jego obrońcę i były już przedmiotem rozpoznania w sprawie o sygn. akt II KZ 47/23.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[as]

WZ